

[Mette Madsen]

Jeg synes, det er godt, at vi får kunstnere ind i skolemiljøet, jeg synes, at et godt børneteater kan give børnene nogle vældig gode oplevelser, men jeg tror, at det er det, at man bringer dem hen i teaterhusene, der gør dem til teatergængere som voksne. Derfor synes jeg, at det, der er så vigtigt, når vi skal lære befolkningen at tage imod de kulturtilbud, som de selv skal være med til at betale, når de bliver skatteborgere, er, at de får lært, at teatret er deres hus, lige så vel som museet er deres hus, skolen er deres hus, biblioteket er deres hus, altså at man tager i døren til et teater, næsten som man tager i døren til en af stuerne i sit eget hus. Det får vi ikke lært børnene, hvis man kun har det opsøgende teater og kun viser dem teatret i skolens gymnastiksal eller den lille scene, man dér har. Det er vigtigt, at vi får dem hen i husene og giver dem fornemmelsen af at være i et teaterhus og alt det, det kan give et barn af oplevelser. Der er mange ting såsom lys og lyd og andre effekter, som et omrejsende teater simpelt hen ikke kan have.

Jeg vil gerne slutte med at sige, at jeg synes, det er så vigtigt, at vi får lært befolkningen at bruge de kulturtilbud, de selv er med til at betale, ikke bare fordi der, hvis vi ikke får lært dem det, til stadighed vil være en del af befolkningen, som er imod at støtte til kulturelle aktiviteter, fordi de tror, det er noget, de er med til at betale for andre, men først og fremmest fordi det, hvis de kommer rundt omkring, hvor der er kulturtilbud, giver dem en dimension, en farve, en oplysning og en berigelse af deres hverdag.

Ingerlise Koefoed (SF):

Jeg vil gerne starte med at spørge fru Mette Madsen, hvorfor den teaterlov, som vi arbejder med nu, er så god, fordi den hviler på et lokalt initiativ, hvorefter man giver statsstøtte, efter at man har taget et lokalt initiativ, mens vores forslag om medborgerhuse før var dårligt, fordi vi på grundlag af et lokalt initiativ gerne vil bevilge noget statsstøtte og opmuntre. Hvad er forskellen egentlig, bortset fra at det ene sted er kommunerne og amterne, hvor det hos os var udbredt til også at være grupper, bevægelser og sådan noget? Jeg mener, det var nogle hykleriske bemærkninger, der kom i forbindelse med vores forslag. Det må fru Mette Madsen

undskylde. Det var ikke fru Mette Madsen, der kom med dem, men det må være partiet venstres mening, der blev udtrykt heroppefra.

Det forslag, vi behandler nu, kan SF støtte, selv om der skulle være nogle detaljer, der ikke er rigtige i bemærkningerne, for vi kan gå ind for, at der bliver bevilget nogle penge fra statens side til at støtte de små teatre, som er i en dårlig økonomisk situation. Vi synes, at forslaget i sit oplæg er beskedent, og vi havde måske hellere i første omgang set, at der fra socialdemokratiet og os – vi kunne jo være gået sammen, nogle af partierne herinde – var kommet et forslag om en gældssanering for de små teatre. Den har vi efterlyst flere gange fra SFs side, og den har vi ikke fået, skønt de små teatre, lige siden man planlagde teaterlovsrevisionen, med rette har kunnet forvente, at man fra statens side ville tage initiativ til at hjælpe dem med en gældssanering.

Der er jo nemlig ikke nogen mening i, at nogle små teatre skal være så tynget af gæld, herunder gæld, der til en vis grad skriver sig fra tiden før teaterlovsrevisionen, at bare en enkelt forestilling, som ikke bliver solgt så godt, kan blive deres økonomiske ruin. Det kan heller ikke undgå at påvirke repertoriets, for man er næsten nødt til, hvis man har en meget vanskelig økonomisk situation, at vælge det sikre, det, der kan sælge, og det er jo – det ved alle – ikke altid det mest eksperimenterende, ikke altid det mest spændende og heller ikke altid det, der har mest appel til de børn og voksne, som er interesseret i de små teatre.

Jeg mener ligesom forslagsstillerne, at de små teatre har betydet kolossalt meget for fornyelsen af det danske teaterliv, men jeg mener også, at der skal en anden økonomi og en meget større velvilje både fra statens og kommunernes side til over for dem, hvis de skal overleve. Der kunne f.eks., synes vi, være brug for nogle normer, som pålagde kommunerne at vise så og så mange forestillinger for børn om året, for der er egentlig ikke nogen mening i, at børn i nogle kommuner skal have god lejlighed til at gøre bekendtskab med det kulturelle tilbud, som et teater er, mens de andre kommuner ikke har de samme muligheder.

Vi mener også, at der er brug for en økonomi, der åbner mulighed for efteruddannel-